

POSTANOWIENIE

Dnia 28 lipca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa A. M.

przeciwko Przedsiębiorstwu Handlowo - Usługowemu "T." M. T. K. T. spółce jawnej
w K.,

P. S.A. Spółce komandytowo - akcyjnej w Ś.,

M. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w K.,

A. Spółce Akcyjnej w W.,

I. Spółce Akcyjnej z siedzibą w K. i A. W.

o zwolnienie zajętego przedmiotu spod egzekucji,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 lipca 2021 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 13 lutego 2020 r., sygn. akt I ACa (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2) zasądza od powoda na rzecz P. Spółki Akcyjnej Spółki
Komandytowo - Akcyjnej w Ś. kwotę 675,- (sześćset
siedemdziesiąt pięć) złotych oraz na rzecz A. Spółki Akcyjnej w
W. kwotę 1012,50- (jeden tysiąc dwanaście 50/100) złotych
tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W przypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, nie publ.). Dla skutecznego natomiast powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej.

Skarżący przedstawił dwa zagadnienia prawne - pierwsze dotyczące daty, od jakiej powinien być liczony termin na wytoczenie powództwa w trybie art. 841 § 1 k.p.c., czy od dnia, w którym osoba trzecia dowiedziała się o naruszeniu prawa, czy od dnia, w którym mogła się o nim dowiedzieć przy zachowaniu należytej staranności; a jeżeli od dnia, w którym dowiedziała się o naruszeniu prawa, to czy w przypadku zajęcia przedmiotów zgodnie z art. 929 § 1 k.p.c. termin ten powinien być liczony od dnia sporządzenia przez komornika sądowego opisu i oszacowania nieruchomości, oraz drugie dotyczące relacji art. 169 k.c. i art. 930 § 2 k.p.c.

Przedstawione zagadnienie pierwsze nie jest zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Skarżący nie wykazał bowiem, że ma ono

poważny, uniwersalny i istotny charakter, wywołuje zasadnicze kontrowersje lub rozbieżne oceny prawne i nie zostało dotychczas rozstrzygnięte przez Sąd Najwyższy, a jego rozstrzygnięcie jest konieczne zarówno dla prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy, jak i przyczyni się do rozwoju judykatury. W kwestiach opisanych przez skarżącą Sąd Najwyższy wypowiadał się już wielokrotnie stwierdzając, że termin określony w art. 841 § 3 k.p.c. ma charakter materialny i nie podlega przywróceniu a termin rozpoczyna bieg od faktycznego powzięcia informacji przez osobę trzecią o zajęciu jej składników majątkowych (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 29 września 2017 r., V CSK 2/17, OSP 2018 r., nr 10, poz. 99, z dnia 12 grudnia 2007 r., V CSK 275/07, nie publ., z dnia 24 listopada 2010 r., II CSK 274/10, nie publ. i orzeczenia w nich przytoczone). Druga część pytania dąży do powiązania terminu ze sporządzeniem przez komornika sądowego opisu i oszacowania nieruchomości oraz ma charakter kazuistyczny i służy uzyskaniu przez skarżącego odpowiedzi odnośnie do kwalifikacji prawnej pewnych szczegółowych elementów podstawy faktycznej zaskarżonego rozstrzygnięcia. Stwierdzić tylko można, że art. 841 § 3 k.p.c. nie wiąże biegu terminu z sądowym opisem i oszacowaniem nieruchomości i początek tego terminu wyznacza każde zdarzenie świadczące o uzyskaniu wiedzy o zajęciu przez osobę trzecią np. korespondencja z komornikiem czy wpis zajęcia do księgi wieczystej. Błędnie również skarżący podnosi, że Sąd Okręgowy przyjął początek terminu od dnia, w którym strona mogła się dowiedzieć o zajęciu - przeciwnie na podstawie przytoczonych okoliczności Sąd ten przyjął, że powód dowiedział się o zajęciu najpóźniej w dniu 29 kwietnia 2014 r. Kwestia prawidłowości oceny dowodów wykracza poza kontrolę kasacyjną.

Odnosząc się do zagadnienia drugiego wskazać należy, że sam brak orzecznictwa nie stanowi przyczyny uznania, że zachodzi konieczność wykładni. Przepis ten musi budzić poważne wątpliwości, a zatem nie wątpliwości zwykłe, które mogą być rozstrzygnięte przez sąd powszechny w toku rozpoznawania sprawy, a wątpliwości kwalifikowane, wynikające z rozbieżnej jego wykładni przez judykaturę i orzecznictwo. Ta rozbieżność musi być ugruntowana, a zatem muszą się wykształcić odmienne stanowiska prawne. Wbrew twierdzeniu skarżącego jest to pozorny problem prawny bo skarżący zdaje się nie zauważać, że inną

kwestią prawną jest nabycie ruchomości od osoby nieuprawnionej na podstawie art. 169 k.c. a zupełnie inną nieważność czynności rozporządzającej na podstawie art. 930 § 2 k.p.c. Z tych względów brak też jest poglądów orzecznictwa lub doktryny, bo trudno jest się doszukiwać zagadnienia prawnego w postaci konfliktu wartości prawnych.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi wówczas, gdy z argumentów przedstawionych we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, bez konieczności dokonywania pogłębionej analizy prawnej lub czynności procesowych sądu, wynika jaskrawa sprzeczność wyroku z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi zasadami orzekania obowiązującymi w demokratycznym państwie prawa. O ile bowiem do uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawy są usprawiedliwione, o tyle do przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędna jest jej oczywista zasadność w wyżej przedstawionym rozumieniu. Analiza wniosku nie pozwala na stwierdzenie, że zachodzi wskazana przesłanka, bo skromne twierdzenia skarżącego w świetle motywów zaskarżonego wyroku nie pozwalają na przyjęcie, że nastąpiły uchybienia przepisom prawa o charakterze elementarnym, mającym charakter oczywisty i widoczny *prima facie*.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 i 398²¹ k.p.c. oraz § 2 ust. 4 § 10 ust. 4 pkt 2 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2018 r., poz. 265).